

דבר המערכת

דברי חיזוק והתעוררות במשנת רבינו התו"ט
כעבד ישאף צל

זכינו לקבל מצוה מיוחדת הנקראת "ספירת העומר" שהיא, לספור מ"ט ימים מיום הבאת העומר עד ליום קבלת התורה בחג השבועות.

לכשנתבונן נראה שכל עיקרה ותכליתה של מצוה זו היא, השתוקקות ורצון לקבלת התורה, וכדכתב בספר החינוך בלשונו הטהור: "לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה... מפני כן נצטוינו למנות ממחרת יו"ט של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד והנכסף לליבנו כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא" עכ"ל.

ודברים מלהיבים כתב הר"ן (סוף פסחים), שכל מצות ספירת העומר נתקן ע"י צימאונם של כלל ישראל לקבל התורה: "שבני ישראל מנו מ"ט יום משום ההשתוקקות להגיע לקבלת התורה, ומזה נקבעה המצוה של "ספירת העומר" יעו"ש.

וביסוד יקר זה שכל תכלית ימי הספירה היו משום השתוקקות והכנה ליום מתן תורה תירץ הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל התמיהה הידועה מדוע אין מברכים שהחיינו על מצות הספירה, וביאר כי אין השמחה על הימים הנספרים אלא על היום שאחר ימי הספירה, ואז ביום חג העצרת מברכין "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", כי כל ימי הספירה היינו סופרים ומצפים ליום הנכבד והנחשק ההוא (הו"ד בבני יששכר, ניסן מאמר יב סו"ס יא).

ימים אלו סגולה מיוחדת יש להם, שיכול כל אדם להיטהר ולהתקדש בהם, וכמו שכתב בשפת אמת (תרל"ג ד"ה ימי) שקדושת ימי העומר מתמשכת בכל הדורות. וכמו שדור יוצאי מצרים נהפכו באותם ימים מקצה אל קצה. מאנשים מגושמים שעובדים בחומר ולבנים ('פועלי בנין'), לאנשים מזוככים ורמי מעלה ששומעים את קול האלקים מדבר מתוך האש, כך בדורות הבאים - הדורות שאנו נמצאים בהם, מסוגלים בני הדור לצאת מטומאה לטהרה בימים נעלים אלו.

והנה מקדמת דנא (ראה אבודרהם סדר ימי העומר עמוד רמה; אורחות חיים ח"א הלכות שנת סו; כלבו סו"י מ), נהגו ישראל ללמוד פרקי אבות בשבתות שבימי עונת הקיץ, טעמים רבים נאמרו בזה, ולדרכנו נציין את הטעם המובא בילקוט מעם לועז ח"א: "כדי למשוך את לבו של אדם לתשובה בימים אלו ולטהרו מטומאת העבירות, כפי שניטרהו ישראל בצאתם ממצרים בתקופה זו (מפסח עד עצרת) מטומאת עבודה זרה".

וכידוע סגולתן של משניות לטהר ולקדש את האדם משנה אלונית נשמ"ה כידוע, שמטהרת ומזככת את הנשמה, הרי לנו גודל מעלת הלימוד במשניות מסכת אבות כפי שקבעו קדמוננו.

על כן, הרוצה להדר בלימוד "פרקי אבות" ולענג את השבת בלימוד מתוק מדבש, יהגה וילמד משניות תוס' יום טוב עם הביאור הנפלא "ששון יום טוב", שממתקת את הלימוד באופן השווה לכל נפש, כל אחד כפום דרגא דליה. [ראה מטעמת מהביאור הנפלא בעמ' ג' בגליון זה].
ובזכות זה יושפע לנו ולכל ישראל שפע רב בכל העולמות, ונתקדש וניטרה בקדושה של מעלה, בימי הספירה הנעלים שאנו מצויים בהם אכ"ר.

הגליון יוצא לאור עולם ע"י

מכון תוס' יו"ט המבואר

לקבלת הגליון באימייל, וכן לתגובות והערות:

machontosfosyomtov@gmail.com

דבר המלך ודתו

פנינים נפלאים מתורת רבינו בענינא דיומא
לגבי לקרות לעלות לתורה בפרשת התוכחה

יָאם בְּהַקְטִי תִמְאָסוּ וְגו' (כו, טו).

שינוי במשנה במסכת מגילה (פ"ג, מ"ז): אין מפסיקין בקלות אלא [עולה] אחד קורא את בולן.

כתב רבינו התוס' יו"ט: בגמרא (דף לא:) מפרשין דאמר קרא (משלי ג, יא) 'מוסר ה' בני אל תמאס' והמפסיק בהן מראה עצמו שקשה לו לקרות.

בביאור ששון יו"ט הוספנו כדלהלן: כך פי' שם רש"י (ד"ה אל תמאס) וסיים: ובמסכת סופרים (פ"ב) יליף לה מסיפיה דקרא, 'אל תקוץ בתוכחתו', אל תעשו קוצין קוצין, פסקים פסקים, לשון קציצה.

וכתב בספר עץ החיים ח"ל: ומצאתי במנהג אשכנזים שאין קורין לספר תורה אלא יעמוד מי שירצה, ולפעמים ממתנים הקהל כמו שמינית שעה, ואם אין שם עולין יעלה השמש בעל כרחו, ואומרים שמתה בתו של פלוני בשביל שעלה לקרות התוכחות. ותמיהני מעם קדוש אהבי התורה כמותם שיאמרו דבר כזה ושיהיו נראים כמי שקץ בתוכחות חלילה, ומנהג כזה מצוה לבטלו ואין בו משום ואל תטוש תורת אמן, עכ"ל.

והרמ"א (סימן תכ"ח סעי' ו') כתב: וכן נוהגין שלא לקרות אחד בשמו לעלות (לקלות) אלא קורין מי שירצה, עכ"ל. ועי' מה שכתב הביאור הלכה על דברי הרמ"א: דהנה לכאורה משמע מלשון זה שיאמר יעמוד מי שירצה אבל לא נהירא לחדש ענין כזה שאין לזה טעם וגם אין נוהגין כן, כי יותר טוב שישאלו מתחילה מי ירצה לעלות או יבטיחו ליתן דבר מה למי שדחיקא ליה שעתא ויקראוהו בשמו.

ונראה לי דאין הכי נמי קאמר רמ"א דלא יקראו סתם לאחד בשמו שיעלה, אלא למי שידעו מתחלה שיתרצה לעלות וכמו שכתבנו. והגם דהלשון קצת דחוק, מ"מ הכונה כמו שכתבנו, וכן משמע בד"מ בסימן זה ולעיל בסימן קל"ט ע"ש. ומדברי המחצית השקל משמע לכאורה שמפרש כמו שכתבנו מתחלה ולא נהירא, עכ"ל.

עוד כתב רבינו התוס' יו"ט טעם נוסף שאין מפסיקין בקלות וזה לשונו: "אי נמי לפי שאין [אומרים] ברכה על הפורענות, וכתב הר"ן ואילו היה מפסיק היה אותו שבא לקרות, חייב לברך על הקלות. ואף על גב [דתן בסוף ברכות] דחייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה (ומשמע שמברכין על הפורענות), לא דמיא להיא, דההיא כעין הצדקת דין הוא [שמברך דין האמת, וברכה דהכא היא על עצם הקריאה בתורה], ע"כ. אלא היכי עביד הקורא בקלות מתחיל לפניהם ומסיים לאחריהם".

בביאור ששון יו"ט הוספנו כדלהלן: והקול סופר כתב: אולי יש לחלק עוד, דשם קאי שאדם מברך על רעה המגיע לו לבדו ומקבל עול מלכות שמים, כי הכי אנוש מאלוק יצדק, אבל כאן שהוא על קלות בפרשת בחוקותי שנאמר על כלל ישראל בלשון רבים, לא יברך להרשיע הכלל, אלא טוב לשים יד למו פיו ודומיה תהלה, והבן, עכ"ל.

ביאור ששון יו"ט - מסכת מגילה (שם)

מעדני יו"ט

לקט משובח ונבחר עפ"י דברי רבינו על סדר הפרשיות התורה
מצודע:

גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם

זאת תהיה תורת המצדע ביום טהרתו והוצא אל הפתח ויצא הפתח אל מחוץ לפתחה ונראה הפתח והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע (יד, ב-ג).

הקשו בספה"ק, הכתוב קוראו 'מצודע', משמע שהוא עדיין מצודע ואיך אמר 'ביום טהרתו', כי אם הוא מצודע אין כאן יום טהרתו, ועוד איך קראו יום טהרתו קודם שאמר והנה נרפא, כי קודם הרפואה אין כאן טהרה, ועוד מה שנאמר והוצא אל הפתח שאח"כ סותר זה, ואמר ויצא הכהן משמע שהוא לא יוצא אלא הכהן יצא אצלו.

אולם י"ל לבאר מקראי קודש ע"פ דברי התוס' יו"ט סוף יומא על אמרם ז"ל אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטרהין ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים, וזה לשונו: "לפי שהדרך הישרה שיבור לו האדם בעצמו להתקדש ולטהר, ואז כשבא לטהר מסייעין לו, ועל זה אמר לפני מי אתם מיטרהין, ומפני שלפעמים לפי שיצר לב האדם רע עליו ולא יוכל להתגבר עליו לכופו לתשובה והוא רחום יכפר עון יעוררהו ובימין צדקו יתמכהו לבלתי ידח ממנו נדח וז"ש מי מטהר אתכם, ר"ל בלי התעוררות האדם אלא ברחמי מטהרו בחינת זרקתי עליכם מים טהורים".

וזהו זאת תהיה תורת המצדע, אם נפש כי תחטא בלשון הרע שהוא כעובר על חמישה חומשי תורה כמבואר במדרש, וישים אל לבו שבחטאיו גרם רע לכל העולם כולו, כאמרם ז"ל (קדושין דף לט) לא זכא מוכריע אותו ואת כל העולם כולו לכף חוב, וזהו מצודע מוצא רע, ולא זאת בלבד אלא שפגם גם לעילא כמבואר בזה"ק מאן דפגם, פגם לתתא - פגם לעילא, שמפסיק בחטאיו צינורות השפע ומכביד בזה גופי שכירתא כב"י ומסיר עוד בזה ח"ו כתרו של כב"י, כמ"ש הרה"ק ממע"ב"ז 'כתרו ישועה' - כתרו של הש"י הוא אם משפיע ישועות לעולם, ואם נפשו עליו תאבל מזה וחפץ תשובה. וזהו יסוד ביום טהרתו כמ"ש הרמב"ן שירצה להיטהר, בבחינת לפני מי אתם מיטרהין שהיא אתערותא דלתתא, והוצא אל הכהן דא קוב"ה, כי כשבא לטהר מסייע לו הש"י ממקומו, ממקום הרצון בשמים ממעל שאין שם שום חטא, וממקומו יפן ברחמינו כמו שביאר אמו"ר זצלה"ה על אז"ל (ברכות כ"ט) המהלך במקום גדודי חיות וליסטים מתפלל תפלה קצרה עשה רצונך בשמים ממעל ופירש"י ז"ל שאין שם שום חטא ואין רצונך עליהם אלא לטוב כו' ופי' בקדשו כאשר איש הנלבב רואה את עצמו במקום גדודי חיות ואויבי הנפש סבבוהו מכל צד אז יצעק אל ה' מעומק לבו בתפלה קצרה כזאת, עשה רצונך בשמים ממעל, ואם לב האדם רע עליו ולא יוכל להתגבר על יצרו לכופו לתשובה והוא רחום יכפר עון יתמכהו בימין צדקו, ויצא הכהן זה הש"י אל מחוץ למחנה, כי מגודל רחמנות הבורא ב"ה כב"י להעלות נשמת ישראל תחי' משפיל עצמו מכסא כבודו מגודל מלכותו ורוממותו, וכאמרם ז"ל שהקב"ה חותר חתירה מתחת כסא כבודו לקבל בעלי תשובה, ופי' המגיד הק' מתחת כסא כבודו כי בוודאי מחמת גדולת ורוממות הבו"ת א"א לקרב עוד אליו נפש החוטא אך מגודל רחמנות הבורא ב"ה כביכול משפיל עצמו מכסא כבודו ומקבלו וזו מתח"ת כסא כבודו, וראה הכהן, כי ע"ע היה בחינת הסתרת פנים. בחינת ואנכי הסתר אסתיר והנה נרפא נגע הצרעת שאם זוכה לתשובה להתדבקות רוחא ברוחא ממילא נרפא נגע הצרעת, שכל התחלואים והנגעים מה רק אם חטא ובאותו אבר שחטא בו נלקה, אבל לא כן בהתדבקות רוחא ברוחא שנפרח הנגע והעונות זוכה לרפואה, וזהו שאמרו חז"ל (יומא פ"ו) גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם.

תפארת שמואל - אלכסנדר

אמור:

יישוב דברי תרגום יונתן שהזכיר רחמים באותו ואת בני

ישור או שיה אתו ואת בניו לא תשחטו ביום אחד (כב, כח).
אייתא בתרגום יונתן, עמי בני ישראל, היכמא דאבונו רחמן בשמיא, כן תהוון רחמינו בארעא, תורתא או רחילא יתה וית ברה לא תיכסון ביומא חד.

והדברים צריכים ביאור, דהנה במס' ברכות (דף לג, ב) במשנה אייתא, האומר על קן צפור גיעו רחמיך, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים, משתקין אותו. ופירש רש"י האומר, בתפלתו, [שבפרק זה מבואר דיני תפלה, ונזכר במשנה גם הדין של מי שאומר מודים מודים]. על קן צפור גיעו רחמיך, אנשים שמראים עצמם כמתכוונים להעמיק בלשון תחנונים, ואומרים רחום וחנון אתה, ועל קן צפור גיעו רחמיך, שאמרת לשלח את האם, או שאומר וכו' עכ"ל רש"י.

והרע"א ז"ל בגליון הש"ס שם, ציין למה דאיתא בס' הזהר הק' כאן בפר' אמור (דף צא, א) עה"פ (תהלים לו, ז) אדם ובהמה תושיע ה', שמטעם שמשפטי ה' הם רחמים, צוה להמתין בלידת אדם למילתו שמונה ימים, ובלידת בהמה רק מהיום השמיני והלאה ירצה לקרבן עיי"ש בזה"ק. וציין עוד למה דאיתא במדרש רבה בפר' כי תצא על מצות קן צפור בזה"ל, ולמה התינוק נימול לשמונה ימים, שנתן הקב"ה רחמים עליו להמתין לו עד שיהא בו כחו. וכשם שרחמינו של הקב"ה על האדם, כך רחמינו על הבהמה, מנין, שנאמר (ויקרא כב, כז) מיום השמיני והלאה וגו'. ולא עוד, אלא שאמר הקב"ה (שם פסוק כח) ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד. וכשם שנתן הקב"ה רחמים על הבהמה, כך נתמלא רחמים על העופות, מנין, שנאמר כי יקרא קן צפור לפניך וגו' עיי"ש במדרש.

וכוננת **רבי עקיבא אייגר ז"ל** להעיר, איך ישתווה דין המשנה עם דברי ס' הזהר הק' והמדרש. וכבר הקשה כן המהרש"א ז"ל במס' מגילה (דף כה, א), שגם שם נשנתה המשנה הנ"ל, על דברי התרגום יונתן כאן. וראה מה שכתב החיד"א ז"ל בס' חומת אנך כאן, ליישב קושיית המהרש"א בדרך דרוש. ועיין בתוס' שם במגילה, שהקשו על פיוט רבי אלעזר הקליר ביוצר ליום שני של פסח, 'צדקו אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד', דמשמע שרצונו לומר שהקב"ה חס על אותו ואת בנו, והוא אינו אלא גזירה עכ"ל התוס'.

וברם כבר ציינו בגליון **בש"ס** על קושיית התוס', שהתוספת יום טוב על המשנה הזו במס' ברכות מיישב זה במה שכתב בזה"ל, על קן צפור וכו', כתבו הרמב"ם (בפירושו המשנה כל מי שאמר כן בתפלתו, וכ"כ בהל' תפלה (פ"ט ה"ז) מי שאומר בתחנונים מי שריחם וכו') והר"ב, שאומר כמו שהגיעו רחמיך על צפור, וגזרת לא תקח האם על הבנים, כן חוס ורחם עלינו, ורש"י כתב שאומר כן בתפלתו. וטעמייהו דדוקא בתפלה, שכשאומר זאת בתפלה מחליט הדבר, ולהכי משתקין אותו. מה שאין כן באומר זאת דרך דרוש או פשוט. וכן מה דאיתא בגמ' ההוא דנחית ואמר וכו', כלומר שהיה יורד לפני התיבה עכ"ל התיו"ט.

ובדרך זו מתיישבים בפשיטות גם דברי התרגום יונתן בן עוזיאל כאן ודו"ק.

ברכת אברהם (להגה"ח רבי אברהם מרדכי אלברט ז"ל)

פרקי אבות:

להרבות באיכות המצוות, לעשותם כראוי ובשלימות

במשנה בסוף מסכת מכות רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר (ישעיה מב, כא) 'ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויגדיר'.

בשבת קודש מתחילים ללמוד פרקי אבות, והמנהג לומר המשנה אחר כל פרק. ויש לפרש ה'רבה להם תורה מצוות' על דרך שפירש **התוס' יו"ט** את המשנה (אבות פ"א, מ"א) 'והעמידו תלמידים הרבה', דהיינו להעמיד הרבה את התלמידים, להעמידם על האמת, שיהיו הרבה בעצמם, הרבה באיכות ולא בכמות, עיי"ש. והכי נמי 'הרבה להם תורה ומצוות' אינו רק בכמות, אלא בעיקר להרבות באיכות המצוות, לעשותם כראוי ובשלימות.

וכן ה'רבה להם תורה מצוות' הכוונה שהם עצמם יתרבו על ידי קיום מצוות, וכמו שפירשו בספה"ק רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לכן הרבה להם תורה ומצוות, למען יתעלו ויתרוממו ברוחם ונפשם.

וכן בסימני טהרה מתפרש באופן זה, שירבה הטהרה באיכות, והם גם כן לזכך האדם, שהרי מטרת האכילה הוא שהגוף תהא ניזון מהכוח הרחוני שבמאכל, ועי' **פנים יפות** עה"פ (יא, ב) זאת החיה וגו', דכתיב (פסוק ג פסוק ט) 'אותה תאכלו', שאינם רשות בלבד אלא מצוה, עיי"ש.

עברא דדשא - פסח (עמ' קס-קסא)

ששון יום טוב

מטעמת מהביאור הנפלא "ששון יו"ט" שבהוצאתנו - המבאר דברי התו"ט ולכאורה קשה, כיצד יתכן שמי שמקריב מנחה אף שבידו להקריב בהמה או עוף שוה למי שמקריב בהמה או עוף, וכיצד יתכן שמי שדוחק עצמו ומקריב יותר מממונו לא יאה לא שכן יותר גדול מאשר אם יקריב כפי ממונו. ולהנ"ל ניחא, דהיינו, זה שמקריב מנחה מסתמא עני הוא, כדפירש"י בפרשת ויקרא (ב', א) 'נפש כי תקריב קרבן מנחה', מי דרוכו להתנדב מנחה, עני, ע"כ, ובזה הוא שאומר התנא שהן שוין, שלפי שהעני עושה כפי כחו וממונו, לפיכך שוה מיעוטו לפני הש"י כמו המרובה של העשיר.

אבל ודאי מי שבכחו לעשות הרבה ועושה מועט, ודאי שאינו שוה לעושה מרובה. וכן נמי כשהעני עושה יותר ממנחה, ודאי ששכרו ג"כ יותר גדול מאשר אם יקריב מנחה. ולא אמרן ששון המרובה והמועט אלא כשנעריך ג"כ המונדבים מה ערכם וכדאמרן. ובמתני' נמי דאמרן 'אם למדת תורה הרבה', ביכול ללמוד הרבה הוא אומר אבל אם אינו יכול ללמוד הרבה ומ"מ הוא לומד כפי יכלתו, אף שאינו לומד הרבה נוטל ג"כ שכר הרבה וכדלעיל משנה ט"ו. וכיוצא בזה פירש בדרך חיים, ועיין פ"ד משנה י' (ד"ה ואם עמלת):

נותנים לך שכר הרבה. לא אמר 'משלמים לך שכר הרבה' משום שאצל תשלומין לא שייך לומר 'הרבה', כי אין התשלומין רק מה שראוי לשלם, ולא הרבה. ולכן אמר נותנין לך שכר הרבה, כלומר שישלם לך כפי העמל, והוא הרבה. דרך חיים:

ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך. ולא תעלה על דעתך שכשתקבל המתנה הרמוזה ב'מתן' וב'הרבה' שינוכה משכרה. מדרש שמואל:

ודע מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא. כלומר, מה שאני אומר לך ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך וכו', אין הכוונה כדי שתעבוד ע"מ לקבל פרס, רק כונתי היא זאת שתדעוהו דרך ידיעה לבד, וכדלעיל (משנה י"ד ד"ה ונאמן). ויש גורסין 'שמתן שכרן' בשי"ן, ולאותה גירסא י"ל דאתא למימר דלא רק השכר אשר ראוי לשלם לאדם דרך תשלום אלא אפי' 'מתן' שהיא המתנה, בהאי עלמא ליכא, ולכן אל תתמה בראותך הצדיקים אם מרעה אל רעה יצאו. כך כתוב במדרש שמואל:

אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לשמים

שנינו במשנה מסכת אבות (פרק ב' משנה טז): **הוא היה אומר לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה. אם למדת תורה הרבה נותנים לך שכר הרבה, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך ודע מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא.**

אם למדת תורה הרבה נותנין לך שכר הרבה. לפי שאמר ר' טרפון לעיל (משנה ט"ו) 'והשכר הרבה', וימשך לאדם מזה לומר, הנה אקבל שכר הרבה כשאלמוד שעה אחת ואח"כ אני יושב בטל מתורה, כי כבר יש לי שכר הרבה לקבל, לכן אמר 'אם למדת תורה הרבה נותנין לך שכר הרבה', דאי לאו הכי (אם לא ילמד תורה הרבה) לא תיטול את השכר הרבה, שהרי אדרבא יש עליך עונש בעון בטול תורה. כן כתב מדרש שמואל. ומתיישב בזה הא דתנן בסוף מנחות [דף ק"י ע"א], נאמר בעולת בהמה 'אשה ריח ניחוח' ובעולת העוף 'אשה ריח ניחוח' ובמנחה 'אשה ריח ניחוח',

רוצים אתם לטעום תוספות טעם

במסכת אבות?

למדו מסכת אבות עם

פירוש תוס' יו"ט המבואר

רבנים, בעלי דרשנים, וכל מי שהגה במשניות הלזו, מעידים: שלא ראו כבושם הזה, המקיף כל חלקי הפרד"ס בלימוד פרקי אבות

סיפורים נפלאים ישועות ונהמות בזכות הזהירות מלשוחה בשעת התפילה כתקנת רבינו התוס' יו"ט

אם הפה סגור מלדבר בעת התפילה, אזי ה"צינור" פתוח ומקבלים שפע ממרומים

ליהודי יקר, שהוא בעלים של חנות גדולה בארה"ב, היו הכנסות יפות מחנותו.

יום אחד הוא הבחין, שההוצאות גדולות מן ההכנסות. כאשר ערך את מאזן החנות התברר לו, שכבר זמן מה החנות אינה רווחית כלל. למרות שהוא ניסה לייעל ולשפר, הבעיה חזרה על עצמה גם בחודשים הבאים, וכל חודש הסתיים עם הפסדים נוספים.

הוא היה מודאג מאד, ושקל מהו הצעד הנכון שעליו לעשות - האם ימשיך וינהל את החנות, בתקווה שיחול השיפור

הנכסף, או אולי עדיף שיסגור מיד את חנותו, לפני שהנפילה תהיה קשה מדי, והוא ישקע בחובות גדולים. רב חשוב, שאיתו התייעץ, הציע לו לקבל על עצמו שלא לדבר בתפילה שנה שלמה, ובתקופה זו לא יבדוק את ההכנסות וההוצאות של החנות. האיש קיבל על עצמו את הקבלה, ואכן נזהר ביותר מלדבר בשעת התפילה.

לקראת סוף השנה, כאשר היה עליו למסור דו"ח על ההכנסות וההוצאות, הוא בדק וגילה שנשאר לו רווח נקי של מאות אלפי דולרים, ומאותה שעה האירה לו ההצלחה פנים.

אם הפה סגור מלדבר בעת התפילה, אזי ה"צינור" פתוח ומקבלים שפע ממרומים.

סוג של השקעה בעסק שקדם

אדם אחד, איש עסקים ידוע ומפורסם, פשט את הרגל. זו הייתה מכה גדולה, לא רק לו עצמו אלא לאנשים רבים שהיו עימו בקשרי מסחר, והשקיעו אצלו כספים רבים. כל בעלי החוב הללו נלחצו מאד, כמובן, ובתוקף רב דרשו את כספם בחזרה, ורדפו אחר העשיר פושט-הרגל.

מאחר שלא הייתה לו אפשרות להחזיר, הלך המצב והחמיר, ועמד לפני פיצוץ.

יום אחד הזמין אותו איש עסקים את כל הנושים לאסיפה. הוא הצהיר בפניהם, שתוך זמן לא רב יחזיר לכל אחד מהם את כל הכסף המגיע לו, אבל לפני כן הוא רוצה לבקש מהם להשקיע השקעה קטנה בעסק שלו. בעלי החוב לא הבינו, איך הוא מעז לבקש בקשה כזאת - לא די שהם הפסידו הון תועפות מחמת עסקיו שקרסו, הוא מצפה שישקיעו עוד?! אך האיש הבהיר להם מהי בקשתו:

"אנא, בבקשה מכם, כל מי שהשקיע כסף בעסק שלי, ושהפסיד בגלל קריסת העסק, יקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה. ואני מתחייב בעז"ה להחזיר לכל אחד מכם את כספו".

כולם הסכימו, וקיבלו על עצמם את הקבלה. מי אינו רוצה את כספו בחזרה? תוך שנה מאותה אסיפה, שבה קיבלו על עצמם לא לדבר בשעת התפילה, החזיר האיש לכולם את הכסף, ועוד נותרו לו רווח של ארבעים אלף דולר.

(קובץ דרישה וחקירה - גליון צט)

עדות אישית

מכתב למערכת (של גליון קנין תורה פרשת שמיני תשפ"א) זה כבר כמה שנים שאני נזהר לא לדבר בשעת התפילה.

וכדאי להדגיש שזה התחיל אצלי מזה שהשכן לידי בביהמ"ד לא דיבר אפילו תיבה אחת מתחלת הודו עד אחר עלינו, וגם בשעת מכירת העלויות וכדו', וזה עורר בי תשוקה לעשות כמעשהו, ובזה גופא רואים ההשפעה העצומה שיש לכל אחד על אחרים, מבלי לעורר אפילו מלה אחת.

מה שאני רוצה לספר כאן, הוא סיפור שקיבלתי עלי פרסם בשער בת רבים.

לפני כמה שנים, נתקלה בתי תחי' באיזה דבר, וכתוצאה מכך נשבר חלק מהשן הקדמי שבפיה, ואחרי טיפול שניינים הוחזר החלק, וכמעט נשכח הדבר.

אמנם, לפני תקופה קצרה, התחילה להתלונן על כאבי שניינים, ואחרי צילום התברר שסביב אותו שן רואים שחרורית, מה שמראה על דלקת, ועל דלקת מסוג זה לא מועיל אנטיביוטיקה, יש שתי סוגי טיפול לזה, או לפתוח בין החניכיים ולזרוק לשם תרופה מיוחדת, או סוג טיפול מיוחד להרים בין החניכיים ולנקות את הדלקת. שני סוגי הטיפול אינם בטוחים במאה אחוז להציל את השן, אולם בטיפול השני יש תקוות יותר גדולות, אבל גם מלווה ביסורים יותר גדולים.

אחרי בירורים גיליתי, כי גם סוג הטיפול השני, המועיל יותר, גם אינו בטוח בהצלחתו רק כשמונים אחוז.

ובכן, נקלעתי לספיקות גדולות אם לעשות בכלל את הטיפול, שהיא תעבור בזה יסורים נוראים, בו בזמן שהתוצאה אינה בטוחה כלל וכלל.

אבל ליפטר בלא כלום א"א, דלקת המזנחת בפרט במקום עדין כזה, יכולה לחולל סכנה גדולה לגוף, ועל כן החלטנו ללכת על סוג טיפול הראשון, הכואב פחות, אם כי תקוותיה הצלחתי להציל השן פחות בטוחות.

ואז קיבלתי עלי, לתקופה של ארבעים יום, להוסיף חיזוק ותוספת על קבלתי מאז שלא לדבר בתפילה, שלא אדבר גם מתחלת 'אדון עולם' הראשון, לא רק מהודו כפי שקיבלתי עלי בתחלה, ובתפלת מנחה לא אדבר בעז"ה מתחילת קרבנות (בימים ובאופן שאני אומרם בביהכ"נ בסמוך לתפילה ממש).

אחרי כשני חדשים הגענו שוב לרופא לעשות צילום, והפלא ופלא, התגלה שהדלקת נעלמה לגמרי, בלי שום טיפול, ב"ה.

החותם בברכה

הערשל פליישמאן, בארא-פארק יצ"ו